

Bestemmelserne i Lovforslaget, og man har behandlet det i det andet Ting, forekommer det mig, at det maa være rigtigt, ikke blot tilladeligt, at behandle det her, og det saa meget mere, som Ændringsforslaget, der er stillet, er af meget lidt indgribende Natur. Det gaar jo først og fremmest ud paa — og det er for mit Vedkommende Hovedsagen — for Landdistrikternes Vedkommende at blive ved det bestaaende, og dernæst for Købstædernes Vedkommende kun ud paa at tillade, at de paagældende Udgifter repareres paa Byerne inden for Amtet. Det er en meget lidet indgribende Forandring i det, der gælder, og det vilde i alt Fald interessere mig at vide, om Folketinget virkelig finder at burde forkaste Forslaget herom. At Lovforslaget ved dette meget lidet indgribende Ændringsforslag skulde staa Fare for at strande, tror jeg ikke. For det første er der formodentlig endnu nogen Tid tilbage af Rigsdagssamlingen, og for det andet var det jo muligt — det forekommer mig endog sandsynligt —, at Folketinget vil vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, det efter Ændringsforslaget vil faa her i Landstinget, uden at der skulde behøves Fællesudvalg, som den højtærede Minister mente, vilde være mindre heldigt at faa nedsat paa denne Tid af Samlingen. Og under alle Omstændigheder antager jeg det som endogsaa overvejende sandsynligt, at Folketinget i alt Fald vil vedtage Forslaget i en saadan Skikkelse, at Landstinget kan acceptere det. Derfor kan jeg ikke se rettere, end at det er baade rigtigt og betimeligt, at man har stillet dette Ændringsforslag, hvis Realitet den højtærede Minister ikke har anført noget imod.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Jeg bestrider ikke det ærede Tings eller det ærede Medlems Ret til at stille Ændringer. Selvfølgelig har man Ret dertil, og det er i alt Fald slet ikke min Sag at udøve Kritik over Tinget — jeg haaber heller ikke, at det ærede Medlem har opfattet min Henvendelse som en saadan, det har ikke været tilsigtet. Tinget har selvfølgelig Ret til at stille sine Ændringer, det er klart nok, men det har det andet Ting jo ogsaa. Det andet Ting har ytret Ønsket om at faa fremsat Bestemmelser som dem, der foreligge, og jeg har imødekommet disse Ønsker. Nu vil dette Ting ikke gaa ind paa disse Ønsker, stemme de paagældende Ønsker ud. Det har Tinget fuldstændig

Lov til, men saa kommer Spørgsmaalet: Naar dette Ting stemmer Folketingets Ønsker ud og kommer med sine egne, tror man saa, at Folketinget uden videre vil sige: Vi bryde os ikke om de Lovbestemmelser, vi selv have foranlediget, dem frafalde vi gerne for at tage det, som Landstinget byder os, og som jo er noget ganske andet. Jeg vil ikke udtale mig om de ærede Medlemmers Ændringsforslag, for saa vidt Realiteten angaar; det kan være meget forstandigt og rigtigt, men jeg ønsker ikke, at en saadan Tilstand skal fremkaldes ved dette lille Lovforslag, der kan foranledige, at Lovforslaget maaske i heldigste Tilfælde ender i et Fællesudvalg og i uheldigste Tilfælde strander paa sin videre Gang. Jeg har nemlig ikke den Tro, som det ærede Medlem syntes at have, at Folketinget nok tager Lovforslaget, som det kommer til at se ud, hvis Landstinget vedtager det foreliggende Ændringsforslag. Det er ikke mit Kendskab til Menneskene, at de, naar de ikke faa det Ønske opfyldt, de have, saa sige: Godt, det gør heller ikke noget, vi finde os i at opgive det! Jeg tror ikke, at det vil gaa saaledes, som det ærede Medlem siger, og jeg kan derfor ikke tilraade at vedtage dette Ændringsforslag. Hvis man vil gaa den Vej, vilde jeg snarere tilraade, at man tog Sagen op ved særlig Lov, og jeg vilde ogsaa gerne foranledige en Forhandling med min Kollega om at tage Spørgsmaalet op paa særlig Lov, saa at man sagde: Lad os hellere lade de to Punktummer gaa ud, saa faa vi ikke Strid mellem Tingene derom, medens vi faa dette lille Lovforslag vedtaget, som vi alle ere enige om — jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil lægge Sten i Vejen for Lovforslaget —, og saa kunne vi se at enes om Regler paa det andet Omraade en Gang, naar vi i en nærmere Fremtid, maaske til næste Aar, kunne komme til at forhandle derom.

S. Jensen: Ved 1ste Behandling af det foreliggende Lovforslag udtalte jeg om den sidste Del deraf, nemlig den, som angaar de døvstumme Børn eller deres Forældre, der ikke selv kunne betale for Opholdet, at der kunde siges meget baade for og imod disse to sidste Punktummer om den Fordeling, der er indført i Folketinget. Men det, der er afgørende for mig, er, at Lovforslaget kan blive vedtaget saaledes, at der ikke bliver nogen Forhindringer for, at de foreslaaede Forandringer ved Døvstummeinstituttet i Fredericia kunne finde